

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Povrv-287/2024-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu Marku Ivrlaču, u pravnoj stvari tužitelja HEP ELEKTRA d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 37, OIB: 43965974818, zastupano po punomoćniku Vladimiru Terešaku, odvjetniku u odvjetničkom društvu Terešak & partneri d.o.o., Zagreb, protiv tuženika GRAD ZAGREB, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, OIB: 61817894937, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 18. ožujka 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, dana 29. travnja 2026.

r i j e š i o j e

I. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Suzana Serda-Pavlović iz Zagreba, poslovni broj UPP/OS-Ovrv-1302/2023 od 13. prosinca 2023. u dijelu u kojem je naloženo tuženiku, u roku od 8 dana, isplatiti tužitelju iznos 48,02 Eura sa pripadajućim zateznim kamatama te se utvrđuje da je u tom dijelu tužba povučena.

p r e s u d i o j e

I. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Suzana Serda-Pavlović iz Zagreba, poslovni broj UPP/OS-Ovrv-1302/2023 od 13. prosinca 2023., kojim je naloženo tuženiku, u roku od 8 dana, isplatiti tužitelju iznos 38,47 Eura s zateznim kamatama koje teku

- na iznos od 13,29 EUR od 28.6.2023.,
- na iznos od 12,03 EUR od 23.7.2023.,
- na iznos od 11,82 EUR od 24.8.2023.,
- na iznos od 1,33 EUR od 23.7.2023.,

pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, zajedno s odmjerenim troškovima postupka u iznosu

od 62,31 EUR uvećanim za zakonske zatezne kamate koje teku od 13. prosinca 2023. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te se tužbeni zahtjev u tom dijelu odbija kao neosnovan.

II. Nalaže se tužitelju platiti tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 6,14 Eura u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Predmetni postupak vodi se povodom prigovora tuženika protiv rješenja o ovrsi javnog bilježnika Suzana Serda-Pavlović iz Zagreba, poslovni broj UPP/OS-Ovr-1302/2023 od 13. prosinca 2023. nakon kojeg je predmetno rješenje o ovrsi stavljeno izvan snage u dijelu kojim je određena ovrha te su ukinute sve provedene radnje, a određeno je da će se postupak nastaviti kao povodom prigovora protiv platnog naloga.

2. Tuženik u prigovoru ističe da u cijelosti pobija rješenje o ovrsi te prigovara neurednosti prijedloga za ovrhu. Navodi kako dostavljeni izvod iz poslovnih knjiga ovrhovoditelja nije ovjeren pečatom i izvornim vlastoručnim potpisom ovlaštene osobe ovrhovoditelja, pa temeljem takvog izvoda ovrhovoditelja koji je nepotpun i nepodoban za određivanje ovrhe, javni bilježnik nije niti mogao donijeti predmetno rješenje o ovrsi. Nekretnina na koju se odnosi predmetna tražbina nije određena, niti ovrhovoditelj ičim dokazuje da bi ovršenik bio korisnik navedenog prostora te obveznik plaćanja ovrhovoditeljeve usluge. Opreza radi, navodi se kako uz prijedlog za ovrhu ne prileže relevantni dokazi iz kojih bi proizlazila pasivna legitimacija tuženika pa time i sama osnovanost predmetne tražbine. Slijedom navedenog, nema pravnog osnova temeljem koje bi tuženik bio zadužen kao obveznik plaćanja usluge na navedenoj adresi.

3. Tužitelj se na prigovor očitovao podneskom od 24. lipnja 2025., u roku određenom rješenjem od 12. svibnja 2025. u kojem je naveo da tužitelj predlaže odbiti u cijelosti navedeni prigovor jer je isti u cijelosti neosnovan. U odnosu na prigovor neurednosti te pozivanje na članak 41. Ovršnog zakona (NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22; u daljnjem tekstu: OZ), tužitelj se navodi da je na samom izvodu iz poslovnih knjiga jasno navedeno kako je isti sastavljen na računalu i pravaoalan je bez pečata i potpisa. Također, sukladno čl. 41. st. 2. OZ Izvod iz poslovnih knjiga, kao vjerodostojna isprava, podoban je za ovrhu ako su u njemu naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja novčane obveze. Dakle, isti sadrži sve zakonom propisane podatke, uključujući i podatak tko je korisnik usluge te je time podoban i vjerodostojan dokaz, iz čega proizlazi da je tuženikov prigovor neosnovan, a sadržaj predmetnog prijedloga za ovrhu, odnosno rješenja o ovrsi uredan, razumljiv i u skladu s OZ. U odnosu na pasivnu legitimaciju te osnovanost predmetne tražbine, tužitelj prilaže račune, a koji se odnose na obračunsko mjerno mjesto broj: 0128116754 na ZAGREB, ILICA 65, kategorija potrošnje: poduzetništvo, tarifni model: poduzetništvo bijeli. Shodno priloženim računima razvidno je kako je kao kupac za navedeno obračunsko mjerno mjesto zaveden upravo tuženik. Prema tome, prigovor tuženika o promašenoj pasivnoj legitimaciji u potpunosti je paušalan bez navođenja relevantnih i konkretnih dokaza kojima bi otklonio svoju odgovornost. Tužitelj napominje kako je uplatom dana 08.

veljače 2025. glavnica djelomično podmirena u iznosu od 48,02 Eura. Slijedom navedenog, razvidno je kako je tuženik tim činom ujedno priznao postojanje duga konkludentnom radnjom – plaćanjem duga, čime je nesporno kako je tužitelj isporučivao električnu energiju na tuženikovo obračunsko mjesto i da mu ista nije bila podmirena s datumima dospijeća. Također je iz navedenog razvidno kako su tužitelj i tuženik osnovali obvezno-pravni odnos te kako u skladu s odredbom čl. 9. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO) sudionik u obveznom odnosu dužan je ispuniti preuzetu obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje. Radi se o jednom od osnovnih načela obveznih odnosa koji propisuje da je sudionik u obveznom odnosu dužan ispunjavati svoje obveze i odgovara za njihovo ispunjenje, što obuhvaća i plaćanje zakonske zatezne kamate u slučaju da se obveza ne ispuni pravovremeno, sukladno članku 29. stavku 1. ZOO koji propisuje da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje pored glavnice, i zatezne kamate, te je člankom 65. stavkom 1. istog zakona propisano da je vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjene obveze, a dužnik ju je dužan ispuniti. Tužitelj navodi kako je preostalo nepodmireno dugovanje u iznosu od 38,47 Eura, a isto se odnosi na račun br. 2301052640-230520-9 u iznosu 13,29 Eura, račun br. 2301052640-230620-5 u iznosu 12,03 Eura, račun br. 2301052640-230720-1 te dostavu opomene br. 2301052640-230620-5 u iznosu 1,33 Eura. Nepodmireni su ostali i troškovi prethodnog ovršnog postupka, konkretno odvjetnički i javnobilježnički trošak, u ukupnom iznosu od 62,31 Eura. Tužitelj predlaže održati na snazi platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika u dijelu koji se odnosi na plaćanje iznosa od 38,47 Eura sa pripadajućim zateznim kamatama te troškovima ovršnog postupka u iznosu od 62,31 Eura.

4. U daljnjem doku od 15 dana od primitka podnesak tužitelja tuženik se očitovao podneskom od 26. studenog 2025. u kojem je u bitnom naveo da i dalje ustraje kod prigovora promašene pasivne legitimacije te osporava postojanje obveznog pravnog odnosa sa tužiteljem. Naglašava da je člankom 119. i 120. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima izričito propisano na koji način se stječe, a onda i dokazuje vlasništvo neke nekretnine, a to je izvatkom iz zemljišnih knjiga za nekretnine koje su upisane u zemljišne knjige, odnosno za neupisane nekretnine dokazom da je u sud položena ovjerovljena isprava sposobna za uknjižbu prava u zemljišne knjige, kojom dotadašnji vlasnik dopušta uknjižbu tuđeg vlasništva, na što se na odgovarajući način primjenjuju pravila o stjecanju prava vlasništva uknjižbom. Dakle, vlasništvo se ne dokazuje računima. Također, u ovom postupku ne bi se moglo tvrditi niti da je tuženik predmnijevani vlasnik predmetnog poslovnog prostora pa ga eventualno temeljem istog obvezati na plaćanje utužene tražbine budući da je sukladno odredbi članka 166. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima predmnijevani vlasnik osoba koja nije pravi vlasnik stvari u smislu relevantnih odredbi Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, već osoba koju će se smatrati vlasnikom stvari ukoliko dokaže samo pravni temelj svoga stjecanja posjeda stvari, kao i istiniti način njegova stjecanja i to samo u postupku protiv osobe koja posjeduje tu stvar bez pravnog temelja ili na slabijem pravnom temelju, što u ovom konkretnom postupku u kojem pružatelj usluge traži od navodnog vlasnika plaćanje cijene na vodno izvršene usluge isporuke električne energije svakako nije slučaj. Čak i u slučaju da bi se eventualno radilo o odgovornosti tuženika sukladno čl. 84. st. 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, ponovno se ističe da tužitelj niti ovdje nije dokazao ispunjenje pretpostavki za postavljanje ovakvog tužbenog zahtjeva prema tuženiku „Ako je dužnik obveze iz stavka 2. ovoga Zakona osoba koja posebni dio nekretnine rabi ili iskorištava na temelju najma, zakupa ili drugoga ugovora sa suvlasnikom na čijem je suvlasničkom dijelu uspostavljeno

vlasništvo toga posebnoga dijela, taj suvlasnik jamči dobavljaču za ispunjenje te obveze.“ Ovo iz razloga što je ovdje u pitanju supsidijarno jamstvo, a tužitelj nije dokazao da je sukladno odredbi čl.111. Zakona o obveznim odnosima, pozvao najprije glavnog dužnika na isplatu navedenog iznosa i to u smislu pokretanja odgovarajućeg postupka radi naplate navedenog potraživanja, a koji postupak je ostao bez uspjeha. Umjesto navedenog, a kako je razvidno iz podneska tužitelja, tužitelj je jednostavno kao obveznika u svojoj evidenciji naveo ovdje tuženika i to smatra dokazom pasivne legitimacije tuženika i osnovanosti tužbenog zahtjeva. Osim toga, tužitelj uz tužbu nije dostavio niti ugovor o opskrbi kupca na temelju kojeg bi bilo razvidno da je tuženik u obvezi plaćati isporučenu električnu energiju pa samim time tužitelj nije dokazao da je upravo tuženik obveznik plaćanja tužiteljeve usluge opskrbom električne energije. Ukazuje i na odredbu čl. 3. st. 1. t. 40. Zakona o tržištu električne energije kojom je propisano da je krajnji kupac, kupac koji kupuje električnu energiju za vlastitu uporabu, dok je odredbom čl. 42. st. 2. određeno da je krajnji kupac dužan plaćati električnu energiju sukladno ugovorenim i reguliranim uvjetima. Odredbom čl. 57. Zakona o tržištu električne energije propisano je da se sklapanje i sadržaj ugovora o opskrbi detaljnije uređuje općim uvjetima za korištenje mreže i opskrbu električnom energijom te uvjetima opskrbljivača. Sukladno članku 5. Pravilnika o općim uvjetima za korištenje mreže i opskrbu električnom energijom, kao i odredbi čl. 4. Općih uvjeta za korištenje mreže i opskrbu električnom energijom odnosi između energetske subjekata i korisnika mreže uređuju se ugovorom o korištenju mreže te ugovorom o opskrbi električnom energijom. Dakle, svi relevantni propisi propisuju sklapanje ugovora o opskrbi tarifnog kupca kao pretpostavku nastanka obveze kupca za plaćanje naknade za isporučenu električnu energiju. U vezi s neposrednim korištenjem, tuženik ukazuje da obveznopravni odnosi ne nastaju samo temeljem ugovora, već i između ostalog temeljem stjecanja bez osnove u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, a tada je pasivnu legitimaciju tuženika moguće uspostaviti temeljem činjenice da je tuženik koristio električnu energiju bez pravne osnove kojim činom je na štetu imovine tužitelja stekao imovinsku korist u vidu neplaćene cijene električne energije. Međutim, tuženik nije bio neposredni korisnik poslovnog prostora u utuženom razdoblju pa da bi tako korištenjem na štetu imovine tužitelja stekao imovinsku korist u vidu neplaćene cijene električne energije, već je to gore imenovani korisnik, pa je tužitelj bio dužan istog teretiti za plaćanje ovdje utuženog iznosa. Prema saznanjima tuženika poslovni prostor na adresi Ilica 65, Zagreb, koristi osoba imenom Dražen Rakitničan. Teško je vjerovati da tužitelju to nije poznato, a navodi da mu je glavnica djelomično podmirena. Insinuirao da je to učinio ovdje tuženik dočim ničime to ne dokazuje. Tuženik nije ništa podmirio i nema saznanja o tome tko je to učinio. Dakle, čak i neovisno o ugovoru, obveza plaćanja isporučene električne energije primarno tereti neposrednog potrošača/korisnika usluge. U konkretnom slučaju, neposredni potrošač i korisnik električne energije bio bi gore imenovani korisnik. Tuženik ne može biti pasivno legitimiran za neplaćene obveze jer tužitelj niti je dokazao da je tuženik vlasnik, niti je dokazao da su ispunjeni uvjeti za supsidijarnu odgovornost vlasnika iz članka 84. stavka 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Tužitelj nije niti tvrdio da je bezuspješno pokušao naplatu od glavnog dužnika (stvarnog korisnika poslovnog prostora) u utuženom razdoblju. Stoga je neosnovano ovdje tuženika teretiti za utuženi iznos. Osim obračuna i izvoda iz poslovnih knjiga, a što su sve jednostrane isprave tužitelja koje ne mogu biti dokaz osnovanosti tužbenog zahtjeva, tužitelj ne dostavlja niti jedan drugi dokaz iz kojih bi bilo vidljivo temeljem čega tužitelj uopće dovodi Grad Zagreb u vezu s predmetnim prostorom, odnosno temeljem koje

činjenice bi Grad Zagreb bio pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari. Sukladno članku 461a ZPP-a, u postupku u sporovima male vrijednosti u povodu prigovora protiv platnog naloga odnosno prigovora protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave tužitelj je dužan najkasnije u podnesku predanom sudu u roku od 15 dana od dostave prigovora protiv platnog naloga odnosno rješenja kojim je stavljeno izvan snage rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave u dijelu kojim je određena ovrha, iznijeti sve činjenice na kojima temelji svoje zahtjeve i predložiti dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica te predložiti održavanje usmene rasprave.

5. Slijedom navedenoga, predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, uz naknadu prouzročenog parničnog troška tuženiku.

6. U tijeku postupka radi utvrđenja činjeničnog stanja izvršen je uvid u izvode iz poslovnih knjiga (list 11 spisa), račune (list 29-38 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 40).

7. Između stranaka je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva te pasivna legitimacija tuženika.

8. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25., dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev nije osnovan.

9. Sukladno odredbi iz čl. 35. Zakona o energiji („Narodne novine“ broj: 120/12, 14/14, 95/15, 102/15 i 68/18) agencija donosi opće uvjete opskrbe energijom koji su jedinstveni za sve energetske subjekte na području Republike Hrvatske. Opći uvjeti opskrbe energijom donose se zasebno za područje plina, električne energije i toplinarstva, sukladno zakonima kojima se uređuje obavljanje pojedinih energetske djelatnosti, a mogu obuhvaćati i uvjete korištenja mreže. Energetski subjekti su obvezni primjenjivati opće uvjete sukladno svojoj energetske djelatnosti.

10. Sukladno članku 2. toč. 13. Općih uvjeta za korištenje mreže i opskrbu električnom energijom (Narodne novine: 85/15 – dalje Opći uvjeti) korisnik mreže je pravna ili fizička osoba koja koristi prijenosnu i/ili distribucijsku mrežu na temelju sklopljenog ugovora o korištenju mreže. Prema čl. 3. Općih uvjeta odnosi između energetske subjekata i korisnika mreže u smislu ovih Općih uvjeta uređuju se sljedećim ugovorima i to ugovorom o korištenju mreže i ugovorom o opskrbi krajnjeg kupca. Nadalje, čl. 4. st. 1. Općih uvjeta je propisano da vlasnik ili nositelj nekog drugog stvarnog prava na građevini ili dijelu građevine koja se priključuje na mrežu podnosi operatoru sustava zahtjev za sklapanje ugovora o korištenju mreže, dok je st. 3. istog članka propisano da iznimno od stavaka 1. i 2. ovoga članka, zahtjev za sklapanje ugovora o korištenju mreže može podnijeti i posjednik građevine ili dijela građevine koja se priključuje na mrežu ako ima valjanu pravnu osnovu za posjed izdanu od ovlaštenog tijela te suglasnost za sklapanje ugovora o korištenju mreže toga tijela ili suglasnost vlasnika građevine ili dijela građevine koja se priključuje na mrežu. Člankom 6. st.1. Općih uvjeta je propisano da Operator sustava može korisniku mreže na njegov zahtjev omogućiti prijenos ugovora o korištenju mreže trećoj osobi.

11. Sukladno čl. 4. st. 7. Općih uvjeta nakon sklapanja ugovora o korištenju mreže korisnik mreže može operatoru sustava podnijeti zahtjev za početak korištenja mreže, uz koji je dužan priložiti ugovor o opskrbi krajnjeg kupca kojeg sklapa s opskrbljivačem i/ili ugovor o otkupu električne energije, nakon čega može započeti korištenje električne mreže (čl. 4. st. 7. Općih uvjeta).

12. Budući da je tuženik osporio da je vlasnik ili posjednik nekretnine na adresi Ilica 65 u Zagrebu, na tužitelju je teret dokaza da je tuženik korisnik predmetne usluge.
13. U odnosu na isprave koje je dostavio tužitelj valja reći da se radi o jednostranim ispravama koje predstavljaju knjigovodstvenu dokumentaciju, čiju vjerodostojnost je tuženik osporio slijedom čega se istima ne može dokazati korištenje usluge opskrbom električnom energijom ili vlasništvo predmetne nekretnine.
14. Nadalje, tužitelj nije dostavio dokaz da bi tuženik djelomično platio utuženo potraživanje. Iz knjigovodstvene kartice nije moguće utvrditi tko je djelomično podmirio potraživanje, a tuženik je izričito osporio da je on platio potraživanje.
15. Temeljem čl. 219. ZPP-a svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.
16. Sukladno čl. 221 a. ZPP-a sud ako na temelju izvedenih dokaza (čl. 8. ZPP-a) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.
17. Dakle, dužnost stranaka jest da u parnici iznesu činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve te da predlože dokaze kojima se te činjenice mogu utvrditi. Na strankama je da sud uvjere u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost njihovih zahtjeva. Ukoliko sud ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu te formirati određeno uvjerenje, oslanjajući se na svoju savjest i slobodnu ocjenu dokaza, primijeniti će pravila o teretu dokazivanja.
18. Pravila o teretu dokazivanja su u osnovi pravila materijalnog prava koje mjerodavno za ocjenu osnovanosti istaknutog tužbenog zahtjeva. Ona obavezuju sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu u svoju korist poziva, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.
19. Tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao da bi tuženik bio vlasnik ili korisnik nekretnine na adresi Ilica 65, Zagreb, niti da je koristio uslugu koju je tužitelj obračunao utuženim računima, a koje činjenice je u smislu odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a dužan dokazati tužitelj.
20. Budući da tužitelj nije dostavio isprave iz kojih bi bilo vidljivo da je tuženik korisnik ili vlasnik predmetne nekretnine, odnosno korisnik usluga tužitelja, a tuženik je ispravama da nije vlasnik ili korisnik predmetne nekretnine, ovaj sud nalazi da tuženik dokazao da nije pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari pa je platni nalog koji se odnosi na isplatu glavnice 38,47 Eura sa zakonskim zateznim kamatama valjalo ukinuti i tužbeni zahtjev trebalo odbiti kao neosnovan.
21. Valja navesti da je podneskom od 24. lipnja 2025. tužitelj smanjio tužbeni zahtjev za iznos od 48,02 Eura, a koje smanjenje se smatra djelomičnim povlačenjem tužbe, budući da više na zahtjeva održavanje na snazi platnog naloga iz rješenja o ovrsi za navedeni iznos, a tuženik se takovom povlačenju nije usprotivio, slijedom čega je sud temeljem odredbe iz čl. 193.st.2. ZPP-a odlučio kao u izreci rješenja.
22. S obzirom da je tuženi u cijelosti uspio u postupku ima pravo na naknadu troškova parničnog i ovršnog postupka (čl. 154. st. 1. ZPP-a), a koja se odnosi na troškove sudske pristojbe na prigovor protiv rješenja o ovrsi u iznosu od 6,14 Eura.
23. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci

U Zagrebu, 29. travnja 2026.

Sudac

Marko Ivrlač

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa: - od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno - od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

pun. tužitelja, uz rješenje o pristojbi na presudu
pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-52e8e**

Kontrolni broj: **06a7b-aed2d-d1676**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Marko Ivrlač, O=OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.